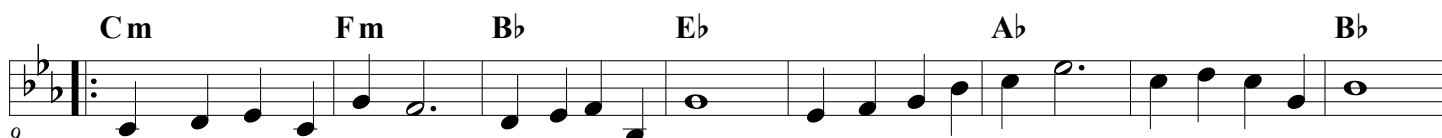
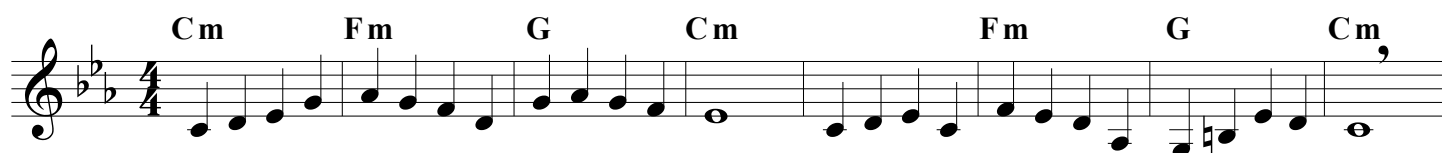
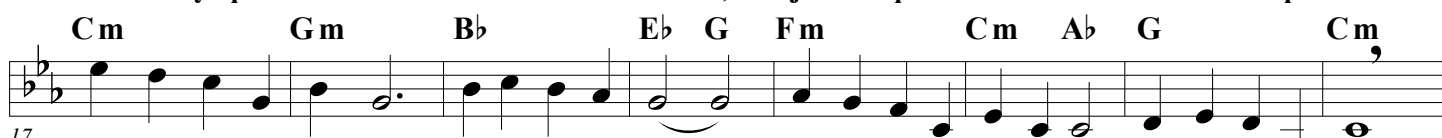

Kukka kuihtuu hiljaa

Säv. ja san. Terttu Lajunen

9
1. Kuk-ka kuih-tuu hil-jaa, luon-to la-kas-tuu. O-me-nil-ta pos-ket kypsyy, pu-nas-tuu.
2. Pääskys-par-vi läh-ti kau-as e-te-lään, jout-sen-par-vi vie-lä su-kii sii-pi-ään.

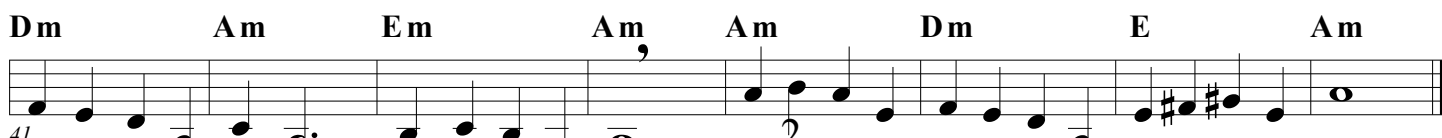
17
Kuum-an ke-sän jäl-keen il-ma vii-le-nee, mut-ta ai-na luo-tan ke-vään ih-mee-seen.
Tai-vaan-ran-nan täh-ti il-loin kir-kas-tuu, sou-taa siel-lä sil-loin kal-pe-a-na kuu.

25
3. Luottaa ai-na tah-don tääl-lä ih-mee-seen.

33
Us-kon, et-tä saa-puu ke-sä uu-del-leen. Maan ja tai-vaan Luo-jan hal-lus-sa se on,

41
kä-del-län-sä mit-tää mat-kat au-ri-n-gon.

1
Kukka kuihtuu hiljaa, luonto lakastuu.
Omenilta posket kypsyy, punastuu.
Kuuman kesän jälkeen ilma viilenee,
mutta aina luotan kevään ihmeeseen.

2
Pääskysparvi lähti kauas etelään,
joutsenperhe vielä sukii siipiään.
Taivaanrannan tähti illoin kirkastuu,
soutaa siellä silloin kalpeana kuu.
3
Luottaa aina tahdon täällä ihmeeseen.
Uskon, että saapuu kesä uudelleen.
Maan ja taivaan Luoja hallussa se on,
kädellensä mittaa matkat auringon.